

Poštšina plačana v gotovini.

172 P

12. I. 1932

NAŠA ZVEZDA



„NAŠA ZVEZDA“, dijaški kongregacijski list. V šolskem letu 1931/32 bo izšel list štirikrat. Naročnina znaša 10 Din. Posamezna številka stane 3 Din. — UPRAVA: Ljubljana, Škofja ulica št. 15/II. — ZALOŽNIK IN LASTNIK: Vodstvo dijaških marijanskih kongregacij v lavantinski in ljubljanski škofiji. — IZDAJA KONZORCIJ „Naše Zvezde“ v Ljubljani (gg. dr. Tomaž Klinar, p. Alfonz Klemenčič O. T., prof. Ante Kordin [odgovorni izdajatelj in urednik], dr. Ciril Potočnik in dr. Ivan Vrečar).

UREDNIŠTVO: Ante Kordin, Ljubljana, Poljanska cesta 28/I.

Tisk in klišeji Jugoslovanske tiskarne v Ljubljani (K. Čeč).



Vsebinska 2. štev.: Dragi kongreganisti in kongreganistinje — Duc in altum — V večerni zarji — Pax Christi in regno Christi — Z Marijo v Novo leto — Najlepši vzor umetnikom — V malem zvest — Kristus — Sneg — Vitezi naše ljube Gospe — Slika Brezmadežne — V zarje Marijine: Proslava 8. decembra v Mariboru, v Ljubljani in St. Vidu — Blizu si nam — Pogled v bodočnost — Confiteor otroka cestnarja — Mati edinosti — Zlato klasje — Naša rast — † Metropolit dr. F. B. Sedej — Pariške jaselece — Uprava



Molitev — življenje — žrtev! »Vse odvisi od vašega notranjega življenja! Bodite v srcu čisti in sveti! Častite Marijo! Bodite apostoli dobrega zgleda, dela, miru, ljubezni! Žrtev — podlaga molitve in življenja! V duhu te besede bodite ognjeni, velikodušni, vedno pripravljeni, disciplinirani, močni katoličani.« (Pij XI.) To je program našega kongregacijskega življenja in vodilni pravec »Naše Zvezde«. Boj povprečnosti, boj mlačnosti, boj kompromisom v našem iskrenem verskem življenju. Najizbranejšo sredstvo nam je duhovna družina, koje mati je Marija, ki naj vzgoji našo mladino v rod, ki bo izvojeval kraljestvo Kristusovo v svojih srcih in v svojem bližnjiku. Zato, ker je Marija srednica milosti, mora vsakdo, ki hoče kaj velikega ustvariti v življenju za Kristusa, biti najprej v šoli Marijini, ki je velika pripravnica za velike svetniške duše v vseh poklicih: duhovniških in lajskih. — Zato bo v juliju 1932 V. dijaški kongregacijski zbor, ki bo podžgal marijanski kres, ki gori v vnetih Marijinih fantih in dekletih. Zato bomo izdali na jesen 1932 marijanski liturgični koledarček, da bo naše vsakdanje življenje vedno in povsod: po Mariji k Jezusu.

»Naša zvezda« je glasnik vseh slovenskih dijaških Marijanskih kongregacij — bodi njen naročnik in čitatelj!

Dragi kongreganisti in kongreganistinje!

Svojemu glasilu ste nadedli pomenljiv naslov: »Naša Zvezda«. S tem hočete poudariti, da je Vaša zvezda-vodnica — Brezmadežna. Prav ste storili tako!

Mnoge »zvezde« se skušajo povzpeti na nebo Vaše mladosti. Sladko Vas vabijo, ponujajo se Vam, da si jih izberete za svoje življenjske vodnice. Pa niso prave zvezde. So le — zvodnice; imenujejo se: zmota, strast, skušnjava, greh, in še kako drugače. Svetijo na videz lepo, a njih svetloba je nepristna in nezdrava. Po stezi, ki jo kažejo, bi zašli v temo in prevaro, v smrt, v pogubo...

Drugače je z Marijo-Zvezdo. Njej se brez strahu zaupate. Pod njenim vodstvom boste varno romali, pod njenim znamenjem prav varno jadrati po morju svojega življenja. Dosledno, z močno, vztrajno voljo se ozirajte za njo!

Slovensko ljudstvo, čigar up in cvet stē, že od nekdaj ljubi in časti Marijo: premnoge bele cerkve po naših gričih in dolinah, Njej na čast postavljene, zgovorno pričajo o tem. Stoletja je Marija bila ljudstvu varna zvezda — mladini svetel vzor, odraslim upanje, tolažba — —

Prihajajo pa novodobni zapeljivci in preroki. Vsiljujejo različne, zgolj tostranske in lažnive zvezde. Pod lepim videzom prikrivajo strupeni dar — pregrenko razočaranje in dušno smrt...

Vi pa veste, dragi Marijini fantje in dekleta, kje je Vaša zvezda. Ne bodo Vas prevarili. Uprite svoj pogled v Marijo! In v Vaših dušah bo vzplamtel mladostni ogenj čistega veselja, močne vere, viteštva, ljubezni do trpečih. Ta ogenj ponesite v mrzla in sebična srca naših dni! Potlej bo morda tudi tem prišlo spoznanje, in še mnogim, da je le Marija prava zvezda, ki vodi k cilju, k Bogu.

Prav iz srca torej blagoslovim »Našo Zvezdo«, ki želi hoditi z Vami na tej težavni, a prelepi poti marijanske samorazgoje in apostolata!

Maribor, dne 3. januarja 1932.

Dr. Andrej Karlin

knezoškoj lavantinski

Duc in altum / Pelji na globoko

Naš letošnji marijanski praznik je zedinil sto in stotere kongreganiste in kongreganistinje. Nismo hoteli nič zunanjega, vemo, da je marijansko življenje v dušah, ki ustvarjajo na zunaj spontano, da užge zopet v dušah.

Zato je bila naša prva pot v cerkev, k Materi. Obogatiti svojo duhovnost, ji dati jasnosti, srčnosti in ljubezni, da mlad človek lahko vztraja ob vzorih, ko je sicer nemir v srcu in okoli njega. Tridnevna zbranost v Mariji je bila najboljša duševna kopel. Hoteli smo to globino, ki jo mladina tako pogreša. Ko se človek sprostí slabosti in raste v moč, ki mu prinaša zmago na zmago nad vsem. Zato so bili večerni govori v stolnici in v uršulinski cerkvi v Ljubljani in v Alojzijeви cerkvi v Mariboru. Duša žaja po lepšem,

kar danes nudi svet. Zato so bili ti božji utrinki radost src, ki so plamtela za čim iskrenejšo ljubezen do Nje, ki je nevidno hodila med svojimi otroki in jih božajoče ljubkovala in jim vračala njihovo ljubezen. V teh svetih dneh si občutil marsikatero željo in misel, marsikateri sklep je dozorel in si ga položil na Marijin oltar. Ti in Marija. Med vama se je utrdilo še toplejše razmerje. Ona je dala še večje poroštvo, da te ne zapusti, čeprav se ji izneveriš. Kdor je enkrat zapisan v kongregaciji, v srcu Marijinem, se ne more nikoli sam izbrisati, ker je Marija postala njegova mati.

Marijinega češčenja ni brez evharističnega življenja. Molitev in pre-sveta Evharistija. Mnogi so bili člani kongregacij, a so danes indiferentni. Mnogi so se navduševali, a so danes nasprotniki marijanski misli. Mnogi so klicali ogenj na svoje nasprotnike, a danes gazijo sami sveto vero in so izdali Kristusa in cerkev. Ako bi nam bilo mogoče pogledati v dušo teh nesrečnežev, bi videli, da se je njihova ruina in apostazija započela tedaj, ko so prenehali z molitvijo in z vrednim sv. obhajilom. Ako hočemo biti božji otroci, se moramo hraniti z božjim kruhom. Kristusovo življenje in mišljenje postane tako naše življenje in mišljenje. »Kdor je moje telo, ostane v meni in jaz v njem.« Ako smo napolnjeni take moči, tedaj smo sposobni za vsako borbo. Duša hranjena z božanskim Kristusovim telesom, bo varna pred pohoto krvi in telesa; duša, ki je postala vreden dom Kristusa Gospoda, bo tudi ponižna in krepostna. »Učite se od mene vsi, ker jaz sem krotak in ponižen.« Duša polna Kristusa uživa svoj raj na zemlji, ki je enako bogat v veselju in trpljenju.

V jutro praznika Brezmadežne so naše duše občutile vse to in nepozaben ostane prizor, ko so stoteri in stoteri kongreganisti poklekali pred obhajilno mizo in se združevali s svojim Gospodom in Bogom.

Takšna je in mora biti naša marijanska pot. Po tej poti naj hodi vsa naša mladina.

V večerni zarji

*Moja rdeča polja v prvih sanjah šuštiljo,
rdeči popotniki nimajo doma in po cestah ihtijo.*

*Včeraj je v polju vihar zdivjal in me pobil na tla,
rdeča kri mi počasi iz ran skelečih kaplja.*

*Jutri bo Jezus vstal in v zarji prišel čez polje,
olja vlil v rane in me stisnil na svoje prebodeno srce.*

*Rdeči popotniki nimajo doma in po cestah ihtijo,
moje rdeče rane skelijo, skelijo, skelijo.*

Ladko T.

Pax Christi in regno Christi

Kristusov mir v Kristusovem kraljestvu. Geslo sv. očeta papeža Pija XI., katerega 10-letnico vladanja na prestolu sv. Petra, namestnika Kristusovega, bomo praznovali 6. februarja 1932.

Papežev jubilej je skupni jubilej svete Cerkve. Je jubilej vseh vdanih otrok, ki ljubijo najvzvišenejšega klicarja s Siona, ki užiga najvišji svetilnik Resnice: urbi et orbi v svojih znamenitih 16 okrožnicah, ki so smer in način življenja v Bogu in za Boga. »O krščanski vzgoji mladine« je ves program rešitve mladine, ki jo ogroža od vseh strani zlo, a sveta vera z globokimi skrivnostmi edina zmora mladino osvoboditi napačnih nazorov in ji pokazati vzore življenja. Obilna so sredstva. »Pridite torej, preljudi sinovi, in vtopite lilijo Vaše čistosti v krvi božjega Jagnjeta, v ono



evharistično vino, iz katerega vzklije in zraste cvetje devišstva in čistosti.« (Pij XI., dne 20. dec. 1928.) Kot zaključek slovesnosti 15. stoletnega jubileja efeškega cerkvenega zbora je izdal sv. oče Pij XI. 27. dec. 1931 okrožnico »Luč resnice«, ki slavi Bogorodico kot skupno vez vzhoda in zapada. Marija, čiščenje Matere božje, je najplemenitejše sredstvo in način našega duhovnega življenja, ki vodi naravnost h Kristusu, Odrešeniku sveta. »Vse ono, kar vas približuje Brezmadežni, naj bo globoko v vaših mislih, v vaših srcih — in ono, kar vas od nje oddaljuje, naj bo daleč od vas.« (Pij XI., 1929.)

Jubilej rimskega papeža naj bo naš ponos in zavest, da je on naš najboljši duhovni oče in najzanesljivejši vodnik v današnjih dneh zmot in nevere. Naša srca in naše misli naj bodo zanj zlasti v dneh preizkušnje in napadov na sv. cerkev in na sv. očeta.

V molitvah pa se zahvalimo vsedobremu Bogu, da nam ohrani providencijelnega krmarja sv. katoliške Cerkve še mnogo let.



Volontaires du Pape je verska organizacija mladih francoskih katoličanov (pri nas kongreganistov). Glavni cilj je: vsepovsod širiti in braniti avtoriteto Cerkve in Kristusovega namestnika na zemlji sv. očeta. Treba je več ljubezni do naših vrhov, ki vodijo in čujejo nad našimi dušami. Več ljubezni in spoštovanja do duhovništva, več odločnosti za svojega škofa. Vsepovsod bodimo čuječi, da bo sv. Cerkev uživala ugled.

Z Marijo v Novo leto

Ali veš, kaj pomeni misel: z Marijo v novo leto? Bolj ko mi vsi, je ona doživela lepoto in tiho radost, ko se je »razodela milost božja vsem ljudem«. In o njej je zapisano: »Marija pa je vse to ohranila in premišljevala v svojem srcu.« To bogastvo, to doživetje božjih skrivnosti, nositi, hraniti v svojem srcu, jih premišljevati, v njih rasti, po njih živeti, se pravi začeti z Marijo novo leto.

Z veseljem si sprejemal novoletne želje in čestitke svojih prijateljev, znancev, svojih dragih domačih. Vse so prišle iz dobrohotnega srca, zato so ti tudi segle do srca. Ne prezri pa novoletnega voščila, ki prihaja iz ljubečega srca tvoje nebeške Matere. Če si pobožno prisluhnil v svetih dneh, si slišal njeno voščilo kot rahel opomin: »Ne izgubi Deteta Jezusa; samo z njim in po njem boš v novem letu srečen in vesel.« Vsako mater skrbi, kako bo z njenim otrokom v novem letu. Ničesar se bolj ne boji kot nesreče, ki bi zadela njene otroke. Ali misliš, da Marija, tvoja dobra Mati ne čuti tako? Ali misliš, da ne vidi v tebi svojega in božjega otroka, kateremu velja njena velika ljubezen. Kako težko bi Marija občutila tvojo nesrečo, če bi izgubil božje življenje, če bi svetloba božjih skrivnosti v tebi zatemnela! Zopet bi morala žalovati za svojim izgubljenim sinom kot tedaj, ko je svojega božjega sina tri dni z žalostjo iskala. Glej vsaj, da te ne bo iskala zastonj. Glej, da ne boš med tistimi Marijinimi sinovi, ki se k svoji materi nočejo vrniti.

Marija te bo vodila tudi po težki, trnjevi poti. Ostani ji zvest tudi v bojih, kakor si obljubil, ko si se ji izročil v posvetilni molitvi: »Trdno sklenem, da ti bom vedno zvesto služil.« Kongregacija in po njej Marija bo zahtevala tudi v novem letu od tebe mnogo žrtev: skupni sestanki, skupne sv. maše, sv. obhajila, vzorno, neomadeževano življenje in druge kongregacijske dolžnosti. A zavedaj se, da se boriš za najdragocenejše, kar imaš, za svojo čisto mladost in za božje življenje v svoji duši. Veš tudi, da v tej borbi nisi sam, marveč da te varuje Ona, ki je bila vsa čista in brezmadežna, Ona, ki ji je bilo izročeno božje Dete v varstvo. Ali ne bo z vso skrbjo čula nad čistostjo sre, ki so njej posvečena, nad božjim življenjem duš, v katerih živi Kristus sam?

Kakor neznana dežela je leto pred teboj. Kaj skriva v svojem temnem krilu ne veš. Veliko potov vodi po njej, eno pot ti kaže Marija, zvezda vodnica ...

Alfonz Klemenčič, O. T.



Tvoje življenje je kakor kamenček v mozaiku človeštva. Zamislil si ga je Gospod Bog v veselje sebi in tebi. Na tebi je, da izbrusiš ta dragoceni kamenček do sončnega leska: v tihem kovanju svojih moči za trdo delo življenja, vendar glej, da ti duša ne omahne prej kot tvoje lastno telo.

Najlepši vzor umetnikom

Minili so božični prazniki, toda naše misli so še vedno pri jaselcah, še vedno bi radi s srečnimi pastirji zrl v rajskomilo obličje Detetovo. Rojstvo Jezusovo nam v preprostih besedah pripoveduje sv. evangelist Luka. Staro sporočilo trdi, da je bil sv. Luka ne samo zdravnik, ampak tudi slikar. In zares, slikar je sv. Luka, ne sicer z barvami in čopičem, pač pa z besedo, ki mu jo je navdihnil sv. Duh.

Bog je najvišja lepota. Ali Boga ne vidimo, nobeno oko še ni zrlo večne lepote božje; zato seveda je noben umetnik ne more upodobiti niti v sliki niti v besedi. V Jezusu Kristusu pa nam je ta večna lepota pokazala svoje lice in sicer v nam najbolj pristopni podobi, v podobi človeške narave.

Dvoje mora umetnik združevati v umotvoru: poiskati mora idejo, vredno upodobitve, in dati tej ideji primerno obliko. Čim vzvišenejša je ideja (vsebina) in čim popolnejša je oblika, tem večji je umotvor. V božjem Detetu je združena najvišja ideja z najnežnejšo človeško obliko: Dete in Bog v eni nedeljivi osebi.

»V tej sliki je dobila umetnost neskončno dovršen, nedosežen vzor, ob katerem se lahko vedno bolj in bolj usovršuje in povzarja, ne da bi mogla kdaj popolnoma pozajeti neskončno polnost nje vsebine.« — (Dr. Mahnič, Več luči, str. 231.)

Zgodovina nam pripoveduje, da je umetnost (kiparstvo, slikarstvo) vedno nihala med tema dvema tečajema: včasih je bolj poudarjala idejo (vsebino), včasih obliko. Že pri starih Egipčanih, Asircih in Grkih vidimo to nihanje. Sprva, dokler je bil narod usmerjen teocentrično (božanstvo — središče vseh misli in teženj), so bili kipi bogov po obliki (glede anatomije itd.) sicer pomanjkljivi, ali tisti primitivni umetniki so skušali izraziti nadčloveško moč bogov, pozneje pa se je oblika čimdalje bolj izpopolnjevala — na škodo ideje. Saj je znano, da je n. pr. slikar Zevksis grozdje tako naravno naslikal, da so ptice priletele zobat, a da je Zevksisa še prekosil Parrhasios, ki je nad neko svojo sliko naslikal zastor tako naravno, da je celo Zevksisa premotil, ki je pri obisku prosil Parrhasia, naj zastor odgrne od slike! In enako je bilo tudi s kipi bogov. Ščasoma so po obliki postali prekrasni, a bili so zgolj — lepi ljudje. Slično se je verska umetnost razvijala v krščanstvu. V starokrščanski, potem v romanski in tudi še v dobi gotike, ko so bili ljudje še teocentrično usmerjeni, je bila lepa verska ideja poglavitna skrb umetnikova, glede oblike si je dovolil zelo veliko svobodo. To dejstvo človek posebno občuti, če v Rimu gleda v »Museo cristiano« starokrščansko umetnost. Lepo je pisal o tem isti dr. Mahnič (n. m. str. 237): »Kako veličastno, kako zmagovito se nam kaže v primeri z duševno bedo starega poganstva ... ideja krščanstva. Le pogledjmo že prve poizkuse krščanske umetnosti, kakor se hranijo v »Museo cristiano« v Rimu. Res, ne da se tajiti, zunanja oblika je še nepopolna, a ideja tako

mogočno prevladuje mrtvo snov, tako je vse polno izraza, da duha kar prevzame in se človek čuti prenesenega v ono sveto starodavnost; skrivnosten čut ga prešinja in globoko se zamisli v nadnaravni svet, kakor da bi videl verske skrivnosti same pred seboj vtelesene. Tako torej je nihalo krščanske umetnosti nekako do 16. stoletja odločno nihalo proti tečaju ideje. Tedaj pa se je svetovno naziranje usmerilo v tostranstvo, v zemeljsko uživanje, in takoj se je to pokazalo tudi v umetnosti: svetna umetnost, predstavljajoča svetne predmete, ki je prej glede oblike stala pod vplivom verske, cerkvene umetnosti, si je sedaj izdelala svojo obliko, primerno svojemu čisto posvetnemu stališču. In na žalost je šla zdaj verska umetnost za njo. Prej gospa, vladarica, je ta zdaj postala dekla. Značilen zgled take necerkvene umetnosti iz polpreteklega časa imamo n. pr. na Rožniku pri Ljubljani. Slika v velikem oltarju predstavlja Marijino obiskanje; delo je J. Šubičeve. Kaj je verskega na tej Mariji? Sv. Luka tako poudarja idejo: »Milosti polna!« Marija je bila brez madeža izvirnega greha; bila je v resnici »tota pulchra«, vsa lepa, za Detetom drugi najlepši vzor umetnikom. »V evangeliju sv. Luka nam stopa pred oči drug neskalsen vzor človeške popolnosti in lepote, vzor, kakršnega grški umetniki niso imeli pred seboj, ker jim je bil izvirni greh še zakrit v gosto meglo...« (Dr. Mahnič, n. m. str. 230.) Kaj torej je verskega na tej Mariji? Rajni profesor cerkvene umetnosti Jan. Flis je o tej sliki dejal: »To je gospodična iz pariškega predmestja.« Nihalo je torej tedaj, pred 50 leti, kazalo čisto proti tečaju zgolj lepe oblike. Zgolj posnemanje narave, naturalizem.

Koliko »verskih« slik se še dandanes fabricira, ki ni na njih nič verskega! Židovsko blago! In krščansko ljudstvo to kupuje! »V kakšni zvezi neki — takó vzklika jezuit Jos. Kreitmaier v *Stimmen der Zeit*, dec. 1931 — so neštete slike sv. Terezije od Deteta Jezusa s svetostjo te svetnice? Čeden dekliški obrazek — tudi med pogani in neverniki jih je — še daleč ni znak in znamenje svetosti, rajši posvetnosti. Svetniški sij mora sijati iz notranjščine, ne pa, da je samo po zunanje naslikan; če ne, je laž.«

Oboje mora torej umetnost družiti, idejo in obliko. Še bolj pa idejo.

To velja tudi za poezijo. Isti Kreitmaier primerja dve sloveči sodobni pisateljici, Norvežanko Sigrid Undsetovo (v letu 1932 bo izdala Jugoslovanska knjigarna I. del njenega velikega zgodovinskega romana »Kristina, hči Lavransova«) ter Nemko Gertrud Le Fort (spisala je n. pr. med drugim zgodovinsko povest »Der Papst aus dem Ghetto«), ki obe zastopata tudi v spisih katoliško naziranje, ter pravi: »Če primerjamo glede poezije Gertrudo Le Fort in Sigrid Undsetovo, moramo priznati prednost (palmo) prvi, ker ideje ne skriva v naturalistično grmovje in goščavo in pa, ker izbira sredstva, ki bolje izražajo veliko duhovno idejo.«

Božje Dete v jaselcah in Marija, milosti polna, obe sliki sv. Luke, sta torej najlepši, največji vzor umetnikom: najvišja, najveličastnejša ideja je združena z najpopolnejšo obliko. Za tema vzoroma težé krščanski umetniki.

Ali umetnika moramo tu vzeti v širšem pomenu: tudi ti, kongreganist, moraš biti tak umetnik! Če so že stari pogani rekli: orandum est, ut sit mens sana in corpore sano (t. j. prositi, moliti treba, da bo zdrava duša v zdravem telesu), koliko bolj velja to nam: moliti nam treba, da bo lepa duša v lepem, zdravem telesu! Seveda, glede lepote telesa ne odločujemo mi. Znano dejstvo je, da si redko, redkokdaj izredno velik duh zgradi telo dovršene lepote; bolj navadno je, da je lepi človek duševno srednjih zmognosti, a da velik duh prebiva v neznatnem telesu. Lepota telesa torej ni v naši moči, pač pa duše!

J. D.



V malem zvesí

Kristus je nam pot, resnica in življenje. In on nam je z neporušno božjo gotovostjo pokazal smoter življenja, ki je: Bog, božja podobnost in združenje z Bogom. Vsak človek izpolnjuje svojo življenjsko nalogo le v toliko, v kolikor je v zvezi z Bogom po molitvi in po mišljenju pri svojih dejanjih in v kolikor mu postaja podoben ter tako deležen božje neizmerne popolnosti. To je zadnje in najvišje pri človeku. Kako srečni bi bili premnogi globoki duhovi, če bi bili spoznali ta končni in edino odločilni človekov cilj!

Kaj pa nas združuje z Bogom, kaj nas dela Bogu čedalje bolj podobne?

Ne sami blesteči vzori, ne sami sklepi, še manj seveda samo čuvstveno sanjarenje. Marveč naša dejanja, vsako posamično naše dejanje, ki je urejeno in uravnano po božjih željah in predpisih. Naša popolnost je kot mozaik, sestavljen iz nešteto kamenčkov, vsako naše dejanje, naj bo še tako malenkostno, se uvršča v ta celotni mozaik in odloča o njegovi lepoti ali grdosti.

V stanovskem resnem delu, v odmoru in v veselju, v molitvi in v odnosu do sebe in do bližnjega — nič ni malenkostnega z ozirom na naš zadnji in edini smoter, vse je važno in odločilno. Posamična naša dejanja so kot črke, katere postavljamo eno zraven druge ter z njimi pišemo sodbo o naši vrednosti ali nevrednosti.

Ali nimamo torej vsak dan sproti dovolj dela s samim seboj? Vsako misel, besedo in željo, dejanje in opustitev dejanja zvečer preudariti ob svojem zadnjem in odločilnem smotru — kako koristno in potrebno delo!

Ali vršiš vsakdanje izpraševanje vesti? In kako ga vršiš? Ali morda svoje važnejše ugotovitve in izsledke tudi zapisuješ?

Daj! Ker kaj ti pomaga, če si na ves svet pozoren, nase pa nisi! Naj bodo kamenčki tvojega življenjskega mozaika čedalje lepši in bolj pravilno izoblikovani! Tudi v malem bodi zvest!

Dr. Fr. Jaklič

Kristus

Na vigilijo k svetemu dnevu se je Pij XI. v svojem božičnem nagovoru spomnil tudi položaja vsega sveta. Ta je po papeževi besedi skrajno žalosten. Moralni krizi se pridružuje gospodarska kriza in brezposelnost, ki obsoja na glad milijone in milijone. Svet tudi ne posluša besed miru in za vse opomine k miru je svet gluhi. Po sodbi sv. očeta je vse to znamenje božje volje, ki pušča svet, da okuša sadove svoje neposlušnosti in trdovratnosti in svojega brezboštva.

V božični dobi smo. Vsa je v znamenju božiča in božičnega rojstva. Odrešenika posameznih duš in vsega sveta. Svetonočni mir ljudem, ki so Bogu po volji, močno iskan in zaželen v tisočletjih iskanja in strašnih blodenj pred Kristusom, je še vedno želja duše, ki hoče Boga, in življenjska potreba sveta, ki je v brezbožni oholosti in nizkotni nasladnosti izgubil Boga in njegovo odrešujočo besedo. Božičnemu Detetu je bilo od Boga izbrano in po božjem slu sporočeno ime Jezus, zakaj on bo rešil svoje ljudstvo njih grehov. To je ime, ki je čez vsa imena, da se v imenu Jezusovem pripogne vsako koleno teh, ki so v nebesih, na zemlji in pod zemljo, in da vsak jezik prizna, da je Jezus Kristus Gospod, v slavo Boga Očeta (Fil 2, 9—11). Tako beseda božja.

Kako drugače se je oglašala beseda človeka v novem veku! Ime Jezusovo je kajkrat bogokletno skrunila. Kristusu je prešerno zanikavala njegovo kraljevsko pravico in jemala njegovo gospostvo. Teptala je oblast, tajila avtoriteto vseh avtoritet — Boga, zamekala veljavnost božjega reda. Koleno novoveškega človeka je bilo preponosno in presamozavesno, da bi se pripognilo pred Jezusovim imenom. Poklekalo je pred svobodo, molilo bratstvo, častilo enakost in zdrknilo je od ohole samozavesti tako globoko in nizko, da je molilo kakor Izrael v puščavi zlato tele in nizkotne močvare, ki so z njim v zvezi. Zgodilo se je, kar trdi nekje Max Scheler: Kdor zavrže Boga, si postavi malika. In novi vek — razkristjanjen in Bogu odtujen si je postavil malikov nebroj. Vsem pa je lastno to, da so maliki, oboževana in po božje čaščena stvar. In to je vseh zmot najusodnejša zmeta: svet je iskal odrešenja človeka in človeštva v zemlji in tem, kar je njenega. Odrešenja pa zemlja dati ni mogla in ne more — sama odrešenja potrebna. In dala je zemlja človeštvu, ki jo je malikovalo in jo še malikuje, to, kar je njenega: nedostatnost in nezadostnost ter mnogoštevilno suženjstvo podincev in celih občestev. Izmiriti človeških src in odrešiti človeških duš zemlja ne more. Mir človeškim srcem prihaja le od Njega, ki je kot novorojeno Dete dal oglasiti za svoj program mir in ki je kot dorasel mož za gotavljal svojim mir, ki ga svet ne pozna in dati ne more. Odrešenje dušam more priti le od Njega, ki je dobil od Očeta samega ime Jezus-Odrešenik in je v odrešenje vseh izničil sebe do grozne smrti križa.

Božične ugotovitve sv. očeta Pija XI., ki stoji sredi človeštva kot Kristusov zastopnik in mož božji, da z božjih vidikov motri vrvenje sveta, le-gajo težko in trdo na dušo. Toda so resnica in bodo resnica, dokler se svet ne odreče novodobnemu poganstvu in malikovalstvu ter ne »prizna, da je Jezus Kristus Gospod, v slavo Boga Očeta«. Da se to zgodi v nas in po nas tudi v drugih, v to smo poklicani vsi, zlasti pa še tisti, ki se priznavajo za kongreganiste Nje, ki je deviško rodila Odrešenika sveta. Z.

Sneg

Spustila se je noč in sneg je padal, padal. Ko sem zjutraj odprl okno, me je kar zaščemelo v oči: vse belo, tako belo. Sneg na vrtu, sneg na polju, na travnikih in gričih tam čez, sneg na poteh in stezah. Tudi drevje je vse belo, vsako vejo in vejico je sneg ovil in pokril. Žice brzjava se vlečejo kakor bele niti v daljni beli svet. — Potem je zasijalo solnce na ta beli prt, ves z biseri posut — za božje Dete, ki je za božič med nami...

Pa ni trajalo dolgo. Zbudilo se je mesto, ljudje so se usuli iz hiš na ulice, pota in steze. In bolj ko se je bližal poldan, bolj so se množile črne, umazane lise vsepovsod po lepem belem prtju. Nebo se je zastrlo, mlačen veter je zavel in stresel in odnesel sneg z dreves in streh. In ko se je bližal večer, sem se vprašal: kje je tisti lepi beli prt od jutra? Le strgani, umazani kosci so še ostali od deviškega oblačila, ki ga je nosilo sveže jutro. Samo še za spomin...

Oprosti, prijatelj, saj ni, da bi o tem pisal. Sneg pač pride in gre in včasih se še veselim spremembe. Ali na vse nekaj drugega mislim. Glej, v svežem jutru našega življenja smo vsi nosili tako oblačilo, »svetlo, silno belo, ko sneg, kakor ne more beliti noben belivec na zemlji.« Dobra in sveta mati Cerkev nam ga je dala pri sv. krstu. »Accipe vestem candidam — sprejmi belo oblačilo, katero prinesi neomadeževano pred sodni stol Gospoda našega Jezusa Kristusa, da boš imel večno življenje.« To je dala in tako je govorila dobra mati tebi in meni. Si li slišal prav? Tega oblačila ne bi smela nikdar omadeževati, še manj odložiti! Pa — kaj bi pravil — saj veš sam, kako se je potem zgodilo... Rastel je dan življenja in ob vsaki uri so se množile črne lise. In kako je zdaj?

Sedaj je padel sneg in božje Dete kliče: Blagor tistim, ki so oprali svoja oblačila — dealbaverunt — in jih očistili s krvjo Jagnjetovo. — Blagor tistim, ki pojdejo sedaj, če treba tudi skozi medeno goro greha, ne da bi ga okusili, in mimo kaluž, ne da bi se vanje pogrezli. — Blagor tistim, ki bodo odslej ohranili in skrbno varovali čisti prt srca in duše, ker jaz, božje Dete, bom vedno pri njih ostalo in božič bodo vedno imeli. — Sedemkrat pa blagor tistim, ki belega oblačila niso nikdar omadeževali, ker peli bodo pred menoj in z menoj pesem, katere nihče drugi ne bo peti znal...

Prijatelj, sedaj je padel sneg, da bi nas spomnil, kako je bilo nekdanj in kako mora ostati ali pa postati spet — — — Da, mora! V. M. Vrtovec. S. J.

Vitez naše ljube Gospe

Spati, v perju stezati mehkužne ude,
to je posel žensk!

Jaz, jaz moram čuti!

(Posvetnost in satan se pojavita.)

Posvetnost:

Uf, kakšna pot!

Naj si oddahnem! Vroče je — —

Samó če se izplača?

Satan:

Mora se izplačati!

Izpusti nadenj vseh lestí zvičajnost
in brž bo tvoj!

Le redki so, ki ne gredo ti v-zanko.

I meni je biló težkó:

nehodna je steza in vrh strmán.

Zato pa: rožni venec mora biti najin.

(Zagleda viteza):

Ha, tu stoji!

Posvetnost:

Pa meč ima!

Ne, rajši grem nazaj.

Satan:

Ne budáli!

Brž nadenj zdaj,

omreži ga!

Naprej! Moj hlapec si!

Jaz skrijem se v bližini:

ko prišel bo trenutek, koj

bom tu in rožni venec — moj!

(Odide.)

Posvetnost (obupano):

Sama sem ... Pomagaj, vrag!

(Sede blizu vrat):

Hej, dobro jutro voščim ti,

prijatelj mladi.

Nič, nič: ničesar nečem,

le počijem naj:

vsa trudna sem, zasopla vsa,

visok je vrh,

strmnà steza.

(Vitez zgane slučajno z mečem, Po-
svetnost v strahu):

Nikar! O, prizanašaj mi!

(Vitez se zasmije.)

Ti se smejiš, sevè:

a meni ni na smeh.

Povsod nevarnosti grozé,

zasede vsepovsod preté,

in strah, ti pravim, strah grozán

izteza kremplje grabežljive,

da ujame te, omami te — — —

Zato na tuje zdaj rajši grem,

kjer sreča se ljubkó smehlja,

kjer ni strahu ne žalosti:

le-tam živi se brez skrbi.

(Prihuljeno oprézuje. Sama zase:)

Trd ko hrast!

Težko bo priti

mu do živca. (Vitezu:)

Čuj, mladec moj!

Pokaj stojiš le-tu

v oklep odet?

Povej mi! Radovedna sem.

(Sama pri sebi:)

Še ne mrkne ne! (Vitezu:)

Hej, mar je to krščanska čednost,

da trdovratno zgolj molčiš,

da mračen niti ust ne odpreš,

kot bi se bal, da v pljuča ti

strupene sape pride dih?

Vitez (mirno):

Blebèt je ženskih stvar!

Posvetnost:

Poveš mi pa vendàr lahkó,

če prosim te tako lepo:

Kaj stražiš z golim mečem

pred temi vrati tu?

Mar je zaklad zaprt za njimi?

(Nadaljevanje)

V zarje Marijine

Proslava 8. dec. v Mariboru. Mariborski kongreganisti smo skupno proslavili praznik Brezmadežne. Na predvečer praznika smo imeli v Alojzijevi cerkvi pridigo in blagoslov. Govoril je g. dr. I. Meško, ki nas je vzpodbujal, da bi sveto živeli. Na praznik zjutraj smo imeli v isti cerkvi sveto mašo, med katero smo pristopili k sv. obhajilu. Po sv. maši je govoril g. dr. J. Alekšič, ki nam je naslikal kot najprimernejši vzor našega časa Marijo, ki je vsa čista, polna vere in ljubezni. Bodril nas je, da bi si pridobivali te kreposti; a moč za nje naj bi črpali pri obhajilni mizi.

Ob 10 dopoldne je bilo dijaško zborovanje. Otvoril ga ga je osmošolec Ciril Zebot. Nato je osmošolec Volasko v svojem govoru razodel našim voditeljem, kaj nas mlade teži. Teži nas, da v tako resnih časih v nas samih in drugih ni dovolj ljubezni do Boga in do bližnjega. Ker nimamo teh dveh kreposti, ni v nas globokega otroškega duhovnega življenja, ne sočutja do trpečih. Učiteljsnica Nemčeva je govorila o smernicah katoliške dijakinje. Katoliška dijakinja naj ne izgublja dragocenega časa z lišpanjem in nepotrebnimi zabavami, naj se ne bori za emancipacijo žene, temveč naj si kot otrok božji pridobiva krščanskih kreposti, zlasti dobrote in ljubezni. Pod vodstvom sedmošolca Miheliča je zapel zbor pesmi »Vzkipi duša« in »Zdrava Marija«. Na koncu je vsa dvorana zapela pesem »Povsod Boga«.

Zvečer je bila v isti dvorani akademija. Za uvod je zapel pevski zbor pesmi: Vzkipi duša, Dvanajst razbojnikov, Ave Maria. Osmošolec Ciril Zebot je razložil stremiljenja in hotenja katoliških dijakov. Sledila je dvo-dejanka »Pribežališče grešnikov«, ki je radi svoje naravne preprostosti in uglajene izvedbe imela močan učinek. Med odmorom je zbor dijakinj zapel pod vodstvom s. Serafine odlomek iz Sattnerjevega »Vnebovzetja«.

Praznovanje 8. dec. v Ljubljani. Duhovna priprava v stolnici in v uršul. cerkvi je lepo animirala naše kongreganiste, ki so v odličnem številu posečali vse cerkvene slovesnosti. V nedeljo 6. dec. je govoril v stolnici g. p. V. Vrtovc D. J. o notranji borbi za lepo



življenje; 7. dec. pa g. kanonik dr. M. Opeka o Mariji in naši globoki veri. V uršul. cerkvi je govoril prvi dan g. prof. A. Kordin o našem boju in zmagi v Mariji in drugi dan g. stolni vikar A. Košmerlj o Mariji in presv. Evharistiji. Na praznik je imel govor in sv. mašo v stolnici naš vladika prevzv. g. dr. G. Rožman, ki je v prekrasnem govoru navduševal mladino za življenje v Bogu, ki ga poklanja milost, ki jo prejemamo v sv. zakramentih. Sv. obhajilo je prejelo okrog 700 kongreganistov in akademikov. V uršul. cerkvi je zaključil tridnevno g. kanonik dr. T. Klinar, ki je govoril o Brezmadežni naš vzor in so dijakinje in akademičarke ca. 800 prejele sv. obhajilo in skupno ponovile svoje posvečenje Mariji. — Ob 11. uri dopoldne je bila zunanja slovesnost v veliki dvorani Uniona. Dijaštvo je v tisočih napolnilo dvorano. Bilo je mnogo odličnega občinstva. Knezoškofu dr. G. Rožmanu je ob vstopu priredila mladina prisrčne ovacije v pozdrav. Slovesnost je zavladala v dvorani in v srcih in vsakdo je čutil: taka mladina, ki se vzdiga versko in materinsko marijansko, je naš resnični in skorajda edini up za bodočnost. Dr. M. Krek je govoril o Cerkvi kot mednarodni veseleži. Od Kristusa je ustanovljena, zidana na skali Petrovi in nepremagljiva do konca dni. Mladina bo v Njej ostala zdrava, načelna, razborita in zmagovita. Akademik J. Zemljak je pokazal na največje rane današnjosti: boj za kruh, za pravico in ljubezen. Sedmošolec I. Regger je v krasnem govoru slikal lepoto, moč in ideale Mar. kongregacije, ki bo rešila tisočere propada, ako se bodo zatekli k viru ljubezni k Brezmadežni. Kot spontani izliv slave in lepote nebeške kraljice pa je bil solospjev ge. Pavle Lovšetove, ki je donel v dvorani in božajoče pihljaj od srca do srca in zajel vse. Schubertova Ave Maria ob spremljavi klavirja in violine je bil bogat okrasek naše prireditve. Osmošolka Sl. Grafenauerjeva je v nežni besedi slavila Njo, ki jo ljubi zlasti ženska mladina in jo skuša doumeti v vsem njenem veselju in trpljenju. Marija je bogastvo vsega mladega življenja. Presenetili pa so vse navzočne dijaki stolne dij. kongr., ki so v izbrani in krasno naštudirani zborni deklamaciji Pri-sega zvestobe, nenavadno učinkovito zaključili proslavo. Ob svojem umetniškem praporu v polkrogu je 18 kongreganistov govorilo za-

obljubo Kristu, Brezmadežni in idealom čiste mladosti, marsikatero oko se je zarosilo in v dvorani je vse tiho prisluhnilo, dokler ni padla poslednja odločna beseda: Za Krista z Marijo.

Bili smo vsi veseli, da smo smeli svoji Materi pokloniti v 1500 jubilejnem letu efskega cerkvenega zbora ta iskreni homagij.

Finale praznika je bila v opernem gledališču: Igra o Avguštinu, ki jo je priredila Akad. Vinc. konferenca v Ljubljani. I.

Praznik Brezmadežne v zavodu sv. Siani-slava. Naš praznik! Spet smo se zbrali pred oltarjem Brezmadežne in ji obljubili zvestobo. Vsako leto z veseljem čakamo tega praznika. Kako bi ga ne, saj je naš praznik!

Zjutraj je bila koralna sv. maša, med njo smo vsi prejeli Jezusa v sv. obhajilu. Po šolski sv. maši je zbor pod vodstvom g. prof. Tomca prepeval Marijine pesmi, ki jih je radio prenašal po širni domovini.

Popoldne je g. voditelj v kongregacijski kapeli sprejel 83 dijakov za kandidate Marijine kongregacije. Ob 3 smo se zbrali v veliki kapeli. Sam presvetli g. škof je prišel k nam. V prisrčnem govoru nas je ogreval za veliko zaupanje do najboljših Mater. Nato je sprejel 50 novih članov v Drugo kongregacijo. Vsakemu je izročil blagoslovljeno čudodelno svetinjo, kongregacijski znak in spominsko sliko Brezmadežne. Na njih vprašanje so sprejeti prisegli zvestobo Jezusu, Mariji in sveti Cerkvi. Z dvignjeno desnico so glasno izjavili: Obljubimo zvestobo do smrti.

Prisrčna akademija v dvorani nas je še bolj ogrela, še bolj približala Brezmadežni. Tudi presvetli g. škof se je je udeležil. Zadonela je Marijina pesem: zaupna prošnja Zgodnji Danici, na katero se ozirajo mornarji, in lep pozdrav Morski Zvezdi. Pel je pevski odsek Prve kongregacije. Skrivnostni misterij »Vitez naše ljube Gospe«, ki prečiščuje dušo, nas je ganil. Vitez stoji na straži, da varuje bel venec. Le za trenutek se vda skušnjavi in sovražnik mu venec ugrabi. A pogumni vitez ga v smrtnem boju spet dobi nazaj. Igro je vodil g. prof. Omerza. Še orkester je pod vodstvom g. prof. Hybáška zaigral nekaj točk in veseli in poživljeni v srečo smo zapustili dvorano. Nekateri smo šli v Ljubljano gledat »Igro o sv. Avguštinu«, ki so jo uprizorili akademiki. B. V.

Blizu si nam . . .

Mnogo pišemo, še več govorimo o novem človeku. Nas vse, ki smo manj ali več zgrešili pot, naravnost vodečo, nas vse, ki smo postali nekam topi in nekako udobno pogreznjeni v lastno nemoč, nas vse dramijo iz te otopelosti klici in naporu religioznih tako kleričnih kakor laičnih akcij. Akcija! Krilatice naših dni. Vse se vrši v znamenju in geslih akcij: pota ravnamo, ki so se zapletla in so zablodila; srca, ki so se razbolela, zdravimo; duše, ki so se udale posvetnosti in pasivnosti do kraja, posvečujemo; vse to z akcijami. Akcije naj bi bile rodna zemlja, iz katere bo vzrastlo cvetje zdravih duš, raslo v soncu zdravega in močnega dela in doraslo v osebnosti. Akcije!

Jaz pa včasih poklekнем pred podobo najponižnejše Device, naslonim obraz v dlani, da me ne zmami nobena luč, — in mislim.

In — ali mi verjamete, da me včasih v teh in ob teh mislih strese jok? Tako čudno je vse —

Me dekleta se trapimo z učenimi knjigami, ki niso bile napisane za naše dekliške duše, motimo se s površnim in nemirnim delom, samo da sebi ubežimo. Kakor otrok, ki pokriva ubito punčko z lepimi cunjicami, da mu ni treba za njo jokati.

Ah ja! Revščina je v nas. Naša kraljeva duša nam je dekla, šemimo jo z navlako nepristnih jasnin in lepote. Preko vsega našega početja pa zro oči najponižnejše Device kakor preko puste zemlje, na kateri se ne morejo ustaviti veselo.

Me dekleta! Kakor bi nam bilo česa drugega treba kakor ljubezni in lepote. In kakor bi bila kje drugje največja ljubezen in poslednja lepota doma in ne pri Njej. Kakor bi nas mogel kdo bolj in globlje razumeti kakor Ona!

Jaz pa včasih poklekнем pred podobo najponižnejše Device, naslonim obraz v dlani, da me ne zmami nobena luč — in mislim.

In mislim: Svojega Sinka si imela, Marija. Mlada, še skoraj sama otrok, si Mu dala življenje. Iz Tvoje krvi je zrasel čudoviti Cvet našega odrešenja. Uboga, mala mamica! Tako si nam blizu! Sama si izkusila vso bridkost hrepenjenja, ali se Ti smilimo, kadar so naše dekliške duše užgane od bolečine, v kateri poje R. M. Rilke:

»Du hast ja dieses Mädchenweh
der Seele selbst gekannt.
Es fühlt sich an wie Weihnachtsschnee
und steht doch ganz in Brand...«

Ali se Ti smilimo, kadar smo kakor prav šibko cvetje, ki je v močnem viharju tako ubogo? Ali se Ti smilimo? Vem: smilimo se Ti.

Tako si nam blizu. Ne taka, kakor Te opisujejo knjige: velika in mogočna in tako tuje lepa. Blizu si nam Ti, ubogo, sladko, nežno dekle, ki si v trpljenju čakalo, Ti, nepopisnosrečna mati božjega Otroka, ki si do dna preizkusila vse, Ti, prelestna, nepojmljivolepa žena: saj nas boli v srečo, kadar Te gledamo.

Me dekleta! Saj smo pred Teboj smešne in klaverne, tako — tako nekako kakor karikature. V sreih nas boli, kadar Te gledamo. Toda ljubiti Te moramo, ker si

»čudovito dobra in nas ljubiš«.

Marija! Ko bi vsa dekleta hotela spoznati in priznati, da si tako dobra, tako lepa, tako res vsa naša. Marija! Ko bi vsa dekleta hotela razumeti, da nisi fraza na papirju, da nisi zastarela ideja, da nisi mrtva tradicija, ampak da si živa, resnična, kri in meso kakor me. Marija! Ko bi Te vsa dekleta hotela ljubiti! Pa bi bilo delo velike akcije uspešno izvršeno...

Vidite, tako včasih mislim, ko klečim pred podobo najponižnejše Device in naslanjam obraz v dlani, da me ne doseže prav nobena luč.

Ali se motim?

Akademičarka I. Š.

Pogled v bodočnost

(Misli akademika, kongreganista ob priliki romanja akademske kongregacije pri oo. frančiškanih na Brezje v novembru 1931.)

Ko smo poromali tudi letos na Brezje k naši Materi, sem se za hip ob tem dejstvu ustavil in zamislil. Gledam v bodočnost in čutim z ozirom na naše kongregacije sledeče:

Naše akademske kongregacije morajo letos in v bodoče postati močne po urejenem notranjem duhovnem življenju, da bodo kos svoji nalogi v bližnji bodočnosti, da bodo dale resnejšega in pravilnejšega pogona vsemu našemu delu, ki ga po sebi vršimo okrog nas. To je njih bistven namen.

Naše kongregacije morajo postati prava žarišča resnih osebnih apostolov, ki bomo vsi goreli za vzvišeno stvar in pomagali razširjati božje kraljestvo na zemlji. To je popolnoma v skladu s stremljenjem katoliške akcije, ki bo edino na ta način našla svoje sigurno poprišče. Sledila bo tudi neka razgibanost, ki si jo toliko želimo že danes.

V nas mora po Milosti, za katero moramo kongreganisti dan za dnem prositi, priti optimizem, nova resnična vera v bodočnost, v polnost življenja, močna vera v naš cilj, ki je jasen in vzvišen.

V nas mora priti ogenj, ki bo žarel neprestano v nas in ne bo dal miru, dokler ne počijemo resnično v Njem, dokler nismo v Njim eno. Ta ogenj bo nas potem gnal na delo, ta ogenj bo v nas razvnel resničen čut odgovornosti, ki bo postajal od dne do dne večji, ta ogenj bo v nas jasno odkril bistvene vrednote, katere se bodo potem zrcalile pri našem delu in trudu.

V nas mora priti Luč, ki je danes toli manjka. Luči manjka tudi v veliki meri mladini. Ta luč bo dala našemu delu in stremljenju pečat jasnosti, dala sigurne rasti v bodočnosti in veliko poguma in dobre volje! —

V nas mora priti pravo veselje, veselje, da smo Materini, veselje da smo po Njej tudi Njegovi, ki je vse! —

V nas mora bdeti iskrena želja po čim iskrenejši molitvi, po čim bolj otroški veri, po kateri bomo Njemu in Njej dopadljivi. Saj le po tem smo in bomo Njeni in Njegovi resnični otroci. Po tem bo prišlo i v nas resnično veselje božjih otrok.

Toda zavedati se moramo: to vse si moramo priboriti, pridobiti z delom in trdom.

Danes je pri vsem našem delu važen bistven moment v preorientaciji misli, katere se moramo mi vsi kongreganisti z vso vero, z vsem srcem oprijeti, namreč: sveta okrog nas ne smemo zanemarjati, ne napadati, ne odbijati in ne sovražiti marveč pridobivati in posvečevati. Svet okrog nas, mora zopet postati popolnoma naš, popolnoma katoliški! V tem tiči pred vsem velika naloga vseh nas kongreganistov in te naloge se moramo dobro zavedati. V to naj bo usmerjeno naše aktivno apostolsko delo, v tem je danes vsa naša borbenost, odločnost. Kot Mati nad svojimi otroci, tako moramo mi kongreganisti, akademiki bdeti in čuvati nad življenjem sveta, svojih bratov in sester, da bomo vredni Njega in Matere.

Še danes gledamo Ženo s solncem in dvanajsterimi zvezdami, ki se blišče jasno in mogočno. Molimo in prosimo, da bodo žarki tega solнца in zvezd prešli tudi v nas, da bomo i mi svetilniki, stebri, ki trdno stojе, oboroženi z zvezdami, ki ne padejo! — Prosimo pa tudi za to Mater danes, da bodo taki stebri, močni svetilniki med nami vstajali in rastli, ki bodo jasno kazali v bodočnost. Zato: Dal Bog vsem našim akademskim kongregacijam v bodočem letu mnogo aktivnosti, življenja, borbenosti, čuta odgovornosti, saj po njih bo živel i naš slovenski katoliški narod, ki mora biti ves Njegov in Njen, če hoče, da bo živel resnično življenje. Za to delajmo! To je naloga nas vseh! Čujmo! Čas hiti! Kvišku srca! —



»Pourquoi je t'aime, o Marie!«

»Il faut pour qu'un enfant puisse chérir sa mère,
Qu'elle pleure avec lui, partage ses douleurs.
O reine de mon coeur, sur la rive étrangère
Pour m'attirer a toi, que tu versas des pleurs!
En méditant ta vie écrite en l'Evangile,
J'ose te regarder et m'approcher de toi;
Me croire ton enfant, ne m'est pas difficile,
Car je te vois mortelle et souffrant comme
moi.«

(Pesem sv. Terezije Det. Jezusa. Kdo jo bo prestavil? Najboljši prevod priobčimo.)

Confiteor otroka — cestinarja

Brat moj, na mojo majhno dušo so ljudje pogrnili mrzel, črn plašč, ki mi zakriva pogled k soncu, k svobodi, pravici, ljubezni, resnici...

Pridi, težka bronasta vrata mi, siromaku, odrini, črn plašč mi odstrani, slepega mene reveža, cestinarja, pelji za roko pred dobrega Gospoda!

Brat moj, kadar bo večer zagrnil naše umazano mesto v morje bledih luči, pridi! Sama bova potovala, kakor tujca, pred prestol Vsedobrega!

Nizko se bo sklonil k meni, ko bo Veliki angel odgrnil zlato zaveso, da mu bom potožil, kakor potoži otrok materi, v pričakovanju!

Dobri Bog se mi bo mehko nesmehtil, pobožal me bo po licu in mi bo rekel, kakor oče otroku, v sladki besedi:

»K mojim nogam sedi in mi pripoveduj drobno svojo zgodbo. Tvoj oče te bo poslušal!«

Truden bom sedel k Njegovim svetim nogam, naslonil obraz v njegova zlata krila, se trkal na prsi in pripovedoval drobno svojo zgodbo, boječe, poltiho...!

— Otrok cestinarjev sem. Mati me je nosila pod srcem, ko so rjaveli na bojnih poljanah krvi lačni topovi — na fronti je padla granata in raztrgala očetovo srce, ki me je tako ljubilo še pred soncem. V solzah me je rodila dobra mati. Kakor pelikan je skrbela do zadnjih dni za me. Jetika jo je zlomila in mehka materinska beseda je umrla na suhih ustnih. Takrat sem jokal, da so v meni še tovarniške sirene onemele!

Bratje, ki jim ni bilo danò, da bi okusili sladkost življenja, so odšli za kruhom, v Ameriko daljno, zlato deželo, v Westfalijo, Argentino... Dva je v rovu podsulo — tristo metrov in čez pod zemljo — srce so jim trgati ukazali materi zemlji, pa se je nad nedolžnimi — maščevala. Trije so se vrnili domov — domača zemlja je lahka in v njenem naročju grob ni tako mrzel...

Sestra — samo eno sem imel — se je prodala tovarni... Osemnajst pomladi je šele deklet cvetelo in jetika ji je izpila mlado, otrovano kri.

Ostal sem sam, otrok cestinarjev, cestinar na cesti in še kamen se me zboji, kadar truden sedem nanj ob dolgi, prašni cesti!

Moj Bog, še mrzel kamen...!« —



Gospod pa se bo zganil, sklonil se bo nad menoj in mi bo obrisal gorko solzo, ki bo polzela po suhem licu!

Jaz mu bom pa naprej pripovedoval drobno zgodbo in ga bom gledal v velike dobre oči, ki bodo počivale v mojih majhnih...

»Nikogar nisem sovražil, še žal besede nisem nikomur povedati upal, pa so me zasovražili in me še sovražijo! Nikogar nisem udaril, ne z roko ne z besedo, pa so me bičali in me še bičajo!

Nikoli nisem pozelel njihovega bogastva, moje skromno bogastvo so pozeleli in mi ga vzeli!

Nobene zemlje ali dežele nisem pozelel, mojo zemljo pa so drugi pozeleli!
Nikogar nisem psoval in klel, pa so me psovali in kleli in me še psujejo
in kolnejo.

Nikoli nisem nikomur nič hudega želel ali storil, ali moji bližnji mi žele
samo hudo — še dušo bi mi radi ubili —; za sužnja so me prodali v tovarno,
kjer so mi stroji izželi mlade moči — potem so me vrgli na cesto — brez pravice
in ljubezni!

Moj Bog, pa sem človek, z neumrjočo dušo, tvoje svetišče je moje telo,
njihov sobrat, član velikega občestva! Joj, zakaj moram toliko trpeti. Še ljubiti
jih moram svoje krivične sobrate, si rekel v svoji neskončni ljubezni!?

Moj dobri Bog, tako iz srca sem jim odpustil vselej, pa me je le bolelo
maščevanje in me še boli! Kakor kos mrzlega marmorja me je tiščalo in me
še tišči na sreč! —

Moj dobri Bog!

Moj dobri Bog!

Moj predobri Bog, kaj praviš Ti na to? ...!<

— — — — —

Brat moj, kadar bo večer zagrnil naše umazano mesto v morje bledih luči,
pridi in se mi nasmehni vsaj ti! Pridi in bova potovala, kakor tujca, pred prestol
Vsedobrega! —

Brat moj, kadar bo Večni na nebo vse zvezde pripel in bo noč pritipala
kakor črna vešča čez naša polja in bo vsemirje v tajni pesmi svetov in stvarstva
drhtelo, bova sama potovala pred prestol Vsedobrega, žejna ljubezni in res-
nice ...

Slavko Joža Žabkar

Mati edinosti

(Nadaljevanje)

Marija nam je rodila Odrešenika, — Prvorojenca; v tem trenutku je
postala Mati nas — njegovih bratov. Ko je privolila v učlovečenje, nas je
posvetila in odkupila. V nadnaravnem oziru smo postali njeni otroci. Od
tistihmal nas ljubi z ljubeznijo materino. Prvorojeni, — mi njegovi bratje.
Z glavo — Kristusom je porodila tudi ude. Tako je Marija res Mati vesolj-
nega mističnega telesa Kristusovega — sv. cerkve. Prestala je za nas
porodne bolečine, saj je kot soodrešiteljica trpela s Kristusom. Kristusova
naloga je bila tudi njena. In Sinovo zadnje naročilo — da bi bili vsi eno —
ali ni tudi to oporoka Marijina? Njeno srce je utripalo in utriplje s Sinovim
srcem. Vzhod — nekoč Marijino kraljestvo, sad njenega materinstva, —
pa se je z žalostnim cerkvenim razkolom izneveril temu najsvetejšemu Si-
novemu in Materinemu naročilu. V današnjih dneh nam belj kot kdaj
poprej veleval Kristus po Leonu XIII. in Piju XI., da molimo, žrtvujemo,
delajmo za sv. edinost. Ne bomo se trudili, delali v prazno, — imamo Mater
v pomoč. Kajti poleg presv. Evharistije je Marija tista zlata vez, ki nas

druži s pravoslavnicami; njeno materinstvo nam je poročstvo uspeha, obenem pa najjačja pobuda, da delujemo v tem smislu.

Marija — Mati vesoljne edinosti!

Vzhod je kljub svojim zmotam ohranil otroško ljubezen in vneto čiščenje do Matere božje. Saj si vzhodnega kristjana niti misliti ne moremo — brez Bogorodice. Bujno, a vendar otroško je vse njegovo bogoslužje prepleteno s slavospevi in prošnjami do Bogorodice. Jezusa brez Marije si niti misliti ne moremo. Svojega liturgičnega speva ne more končati, ne da bi se poprej priporočil Bogorodici in jo proslavil. »K Bogorodici se pridno zatekamo, grešni in ponižni, skesano padamo pred teboj in kličemo iz globočine duše: Kraljica, pomagaj nam, usmili se nas! Hiti, poginjamo od množice grehov! Ne zavrzi svojih služabnikov praznih, saj v tebe imamo edino upanje« — molitev, kot da je zadnji klic bedne, umirajoče, — nekdanj tako zelo Marijine Rusije. Kateri tako molijo, kateri tako ljubijo, takih Mati ne more zapustiti.

Poleg bogoslužja nam vso globino ljubezni Vzhoda do Marije razodevajo božji hrami, od katerih vprav najmočnejši nosijo njeno ime. Iz prekrasnih Marijinih slik ruskih umetnikov moramo slutiti, kako zelo so bili sami Marijini, kako zelo je bil Marijin Vzhod, čigar sinovi so bili.

Kaj čuda, da Marijo tolikanj ljubijo vzhodni pravoslavni narodi, — posebno slovanski, saj je ta ljubezen še zapuščina nekdanjega Marijinega Vzhoda in njegovih pravovernih apostolov.

Še so torej živi sledovi skupnosti in edinosti med Vzhodom in Zapadom, še zovejo naši vzhodni bratje Marijo »Mater«, — še je upanje, da se bosta Vzhod in Zapad po Mariji združila v eni Kristusovi cerkvi.

Odločilni trenutki naše dobe. Resolucije kongresov slovanskih katoliških akademikov, — žive priče, — da se je slovanska katoliška inteligenca zavedala svojega velikega poslanstva, ki ji ga sv. cerkev v Piju XI. poverja pri delu za sv. edinost. — Slovenski narod — Marijin narod pač v tem svetem delu ne bo zadnji. Naši največji Marijini sinovi: Slomšek, Mahnič so tudi naši največji cirilmetodijski klicarji! Slovenski narod, od slovanskih najbližji Rimu, srcu sv. cerkve, kako da bi preslišal preroške klice Pija XI.?!
ACMK — Ljubljana

Zlato klasje

Med avstrijskimi dijaki lepo uspeva kongregacijska misel, saj imajo 150 kongregacij s 7299 člani. Vse so združene v zvezi, njih glasilo je »Naša zastava«, ki izhaja 10 krat na leto, zdaj že 22 leto. Vsako leto izdajo tudi kongregacijski koledar. Po letu 1910 so imeli prvo večje zborovanje julija 1931 v Freinbergu pri Lincu. Povabljeni so bili le večji dijaki, pa jih je prišlo 500 iz raznih krajev, nekaj tudi iz Češke in Nemčije. Iz tako oddaljenih krajev so prišli, a vse je vodila ista misel, zato so se čutili za eno Marijino družino. Zavest skupnosti se je med njimi poživila in utrdila, že to je bil velik uspeh zborovanja.

Sv. oče je zboru poslal apostolski blagoslov, avstrijski državni predsednik Miklas pa navduševalec pozdrav. To so bili dnevi veselega skupnega dela in globokega duševnega doživljanja. V sedmih referatih so praktično in spodbudno razpravljali o namenu, potu in skupnosti kongregacije ter o apostolskem delu v njej. Referati so dali dosti prilike za odkrit razgovor in kritiko dosedanjega kongregacijskega gibanja. Med odmori so dijaki igrali razne igre na zavodskem igrišču.

Prvi večer so zborovalci korakali v sprevedu v linško stolnico, posvečeno Brezmadežni. V rokah so imeli plamenice, prepevali so navdušene pesmi in vmes vzklicali: »Naj živi Kristus Kralj!« — »Naj živi Kristus, vladar sveta!« — »Naj živi Kristus, Gospod novega časa!« Mogočno je odmevala v stolnici pesem Kristusu Kralju in Morski zvezdi. Marijini vitezi so se zbrali tudi ob grobu linškega škofa Rudigierja. Zastave so se priklonile v pozdrav, zbor je zapel pesem junaškemu škofu, ki je v nežni ljubezni do Marije sezidal to stolnico. Drugo popoldne je bilo romanje na Marijino božjo pot na Pöstlingberg, kjer so obnovili zvestobo Brezmadežni. Zvečer so freinberški dijaki uprizorili igro »Vitez naše ljube Gospe«, zbor je deklamiral Prisego zvestobe, nato je bil pod milim nebom pomenljiv blagoslov ognja.

Linško zborovanje je vžgalo svet ogenj v srcih kongreganistov, zato bo mejnik v razvoju kongregacijskega gibanja v Avstriji.

Nemška Marijina mladina višjih šol je v začetku avgusta 1931 zborovala v Mainzu. Prišlo je nad 700 navdušenih Marijinih vitezov, med njimi 250 iz Kolina, nekaj tudi iz Holandske, Luksemburga in Avstrije. Vodilna misel in smoter zborovanja sta bila: Marijin vitez v našem času, versko globoko zasidran, vzgojen v sveti vzgoji, vojak Kristusov za njegovo Cerkev, svetnik svojemu ljudstvu. Prvi referent je govoril o mladostni duši in kongregacijskem vzoru, drugi pa o posebnosti kongregacijske vzgoje. Navedel je pomenljive besede nekega škofa: »Marijina kongregacija je visoka šola, iz katere naj pridejo prihodnji močje in rešitelji, pogumni in versko močni Makabejci v boju za Kristusovo Cerkev, nesebični, ljubezni polni Samarijani v stiski našega ljudstva.« Moči za versko življenje zajemajo Marijini vitezi iz sv. Rešnjega Telesa, kakor jim je pokazal naslednji referent. Z zborovanjem so združili efeško proslavo v mestni dvorani. Slavnostni govornik dr. Karel Löwenstein je govoril o zahtevah kongregacije: polnost vere, vdanost Cerkvi, skupno delo, brezpogojna odločnost, apostolsko delo, viteška služba Mariji. Vseh 700 kongreganistov je nato v zboru priseglo zvestobo Mariji. Zborovanje so sklenili z romanjem v Bornhofen. — Mainško zborovanje je pokazalo, da se načela Marijine kongregacije nikdar ne postarajo, da so vedno sodobna in da imajo že sama v sebi zahtevo, da se vselej prilagodijo času. Kongreganisti so se razšli, a vsi vedo: Mi hočemo nekaj velikega in nas je veliko.

40.000 dunajskih otrok se je na praznik Kristusovega vnebohoda zbralo okoli kardinala nadškofa Piffla, da so se poklonili nebeški Materi. Mladinski mesečnik »Jesusov dan« izhaja v 320.000 izvodih. Cela armada malih apostolov!

Nürnberški kongreganisti so vpeljali uniformo: rjave potovalne hlače, zeleno športno srajco s črkama MS na levem rokavu. Povod za uniformo so dala nasprotna društva, ki z živahnim zunanjim nastopom pridobivajo vedno več članov. »Z nami gre novi čas,« tako sklepa poročilo.

Na nemškem katoliškem shodu v Nürnbergu avgusta 1931 so zborovali tudi voditelji kongregacij. Poudarjali so globoko vero v mlada srca. Čista mladost je močna mladost. Sedanost potrebuje vere, potrebuje čistosti, potrebuje ljubezni, potrebuje misijonarjev. Vse to bo dala kongregacija. Dijaške Marijine kongregacije so imele slovesni shod v cerkvi sv. Klare. Govornik je poudarjal, da ima kongregacija vzore, ki so neodvisni od mode in časa, zato je vedno sodobna, moderna.

Francoska katoliška mladina je v aprilu 1931 zborovala v Lurdu, nad 15.000 po številu. Sklepi: za versko poglobitev v vrstah katoliške mladinske zveze naj se goji skupna molitev, večkratno sv. obhajilo in vsakoletne duhovne vaje. Prav kakor kongregacija!

J. P.

Naša rasi

Križanska dij. kong. Brezmadežne v Ljubljani. Naša kongregacija je bila ustanovljena med prvimi dij. kongregacijami v Sloveniji. Ze leta 1910. ji je položil temelje g. profesor dr. Jerše. Slovesno smo praznovali 20 letni jubilej ustanovitve s tem, da smo dobili lep prapor, ki ga je blagoslovil prevzv. g. škof dr. Gregorij Rožman. Istočasno je bilo sprejetih v kongregacijo 50 novih članov. Od leta do leta se kongregacija lepše razvija in šteje sedaj okrog 90 članov in 70 kandidatov. Sestanke imamo vsak teden, skupno sv. obhajilo vsak mesec. Večkrat imamo tudi skiopitična predavanja. Ustanovili smo si knjižnico, ki jo člani pridno uporabljajo. Dramatski odsek nam pripravi večkrat kako veselo uro. Pa tudi za dobrodelnost se zanimamo. Člani pridno donajajo staro obleko, perilo, čevlje itd., da obdarujemo nekaj revnih družin. Z veseljem smo pozdravili kongregacijski list »Našo zvezdo«, ki nas bodri k duhovni poglobitvi in še večji kongregacijski skupnosti.

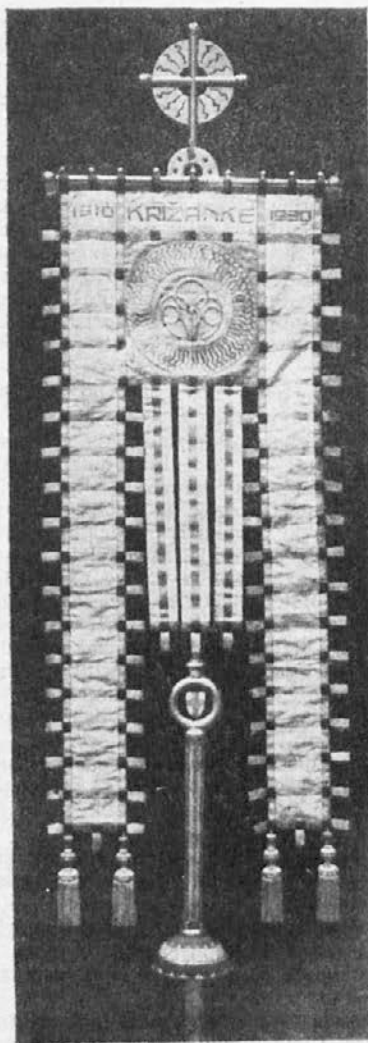
M. R., tajnik.

Dijaška Marij. kongregacija v Marijanišču v Ljubljani. Kongregacija je vzkliła pred 25. leti. L. 1908. so marijaniški dijaki prvič pristopili k Mariji in ji prisegli zvestobo. Od tedaj se vsako leto zateče k Njej gruča dijakov in jo prosi pomoči. Tudi letos je bilo 8. decembra Brezmadežni izročenihi 32 dijakov, tako da kongregacija šteje sedaj 403 člane.

Kongreganisti prirejamo vsako leto akademije s prav pestrim programom: govori, deklamacije, pevske, klavirske točke, dramske slike itd. Letos so dijaki uprizorili igro »Viteza naše ljube Gospe«, ki je prav dobro uspela.

Zelo agilno delujeta odseka cirilo-metodijske in misijske misli, Kongreganisti so naročeni na: Našo Zvezdo, Bogoljuba, Kraljestvo božje, Katoliške misijone, Tuji svet, Zamorčka, Odmev iz Afrike, Lučko iz neba itd. Razen tega se vrše tudi predavanja. Zadnji je predaval teolog fr. Metod iz Stične o Rusiji.

Da poglobimo duševno versko življenje, imamo vsak petek skupno adoracijo v kapeli. Pri tej molimo in prosimo Marijo za vzhodne Slovane, da bi bili rešeni brezverstva in da bi postali kmalu en hlev in en pastir.



Prapor
križanske dijaške kongregacije
Brezmadežne v Ljubljani



Najkoristnejše pa se udeležuje karitativni krožek, ki pridno zbira nabirke v denarju, v blagu in v kruhu, da more podpirati siromašne dijake in ubožne družine. Dijaki prostovoljno oddajajo svoj kruh, da se nasitijo lačni otroci in brezposelni ljudje. Vse to karitativno delo, ki se izvršuje iz ljubezni do Boga, pa podpirajo dijaki še s posebno vsakotredensko adoracijo, ki je namenjena za trdovratne grešnike na smrtni postelji.

C. Ž., tajnik.

Dijaška kongregacija v Mariboru. Naše marijansko življenje lepo napreduje. Višjegimnazijec je 39, nižjegimn. 61. Vsako prvo soboto v mesecu imamo cerkveni govor in v nedeljo skupno sv. obhajilo. Vsako tretjo nedeljo je za višjegimn. predavanje, doslej: Naše smernice; Duhovni liki sodobnega človeštva; Državljska vzgoja. Nižjegimn. imajo sestanek vsako četrto nedeljo z deklamacijami in predavanjem. »Naše zvezde« smo veselili. Saj je to potrebno, ko smo tako raztreseni po vsej Sloveniji, da se spoznavamo

medsebojno in bodrimo za vedno lepše življenje po Mariji k Jezusu. J. K.

Dij. Marijanska kongregacija v Novem mestu. Kongregacija ima tri oddelke: nižja šteje 68 članov, višja 38, deklška 46. Sestanki so tedenski. Vsako prvo soboto v mesecu imamo »mal nagovor« v lurški kapeli in v nedeljo skupno sv. obhajilo. Kongregacija prireja razne igre in vzdržuje lepo knjižnico, časopise itd. M. K.

Fantovska Marij. kongregacija na Kodelevem v Ljubljani. V nedeljo 13. dec. 1931 je bila ustanovljena. Tudi za dijake. 15 je bilo prvencev, ki bodo stebri kongregacije. Lep up je ustanovljeni Marijin vrtec, ki bo gojil zdrave in v Mariji lepe cvetke. Slovesnost je izvršil prevz. g. škof dr. Gregor Rožman, ob veliki udeležbi ljudstva. Kongregacijo vodi ravnatelj Salez. doma g. dr. Fr. Blatnik, ki je skrben in očetovski za naš mladi rod na periferiji Ljubljane.

A. Š.



† **Metropolit dr. Frančišek Borgia Sedej.** Zalostno je 28. nov. 1931 odjeknil po naši domovini glas o smrti goriškega vladike. Saj smo z bridkostjo občutili, da je padel zopet močan stebler slovenskega katoliškega življenja. Vse kar je bilo težkega, ga je zadelo: vojska, beda, preganjanje in veliko ponižanje. Pa vse to ni strlo njegovega velikega duha. Opešale so mu telesne moči, a duh mu je ostal nezlomljen. Slovensko ljudstvo na Goriškem ga časti kot svetnika in se v stiskah obrača nanj za pomoč. To so naši najvišji vrhovi, ki bodo vedno žareli v solncu resnice in ljubezni in kazali narodu pot do zmage. F. K.

Pariške jaselee. Nekaj pristrčnega je pri pariških jaseleah. Najvernejši spomin prve svete noči. Na slamo okrog hlevca — mahu seveda ni — prinašajo ljudje svoja darila novorojenemu Detetu, podobno kot so storili pastirji ob angelovem oznanilu. Darovi so seveda drugačni, a ista je ljubezen. Nekdo je položil pred hlevček šopek nagelčkov, drugi mu je prinesel vijolic in ob Materi

božji dehte zlahtne rože. Kako lepo je potem moliti v tem paradižu cvetja in otroške prisrčnosti. M. S.

O karitativnem delu kongreganistov v letošnji zimi prosimo sporočil za tretjo številko Z. Uvod bo napisal naš nepozabni nadškof dr. A. B. Jeglič. Naj ne manjka noben kraj, kjer so kongregacije.

Uprava. Vse poverjenike in naročnike prosimo, da nam pošljete naročnino po naši čekovni nakaznici 16.098, ki jo dobite tudi na pošti.

Tiskovni sklad »Naše Zvezde« šteje že nekaj sto dinarjev. Prijateljem in dobrotnikom mladine, ki želijo ostati neimenovani, naš iskreni Bog plačaj. Za vsak novi dar bomo hvaležni. Naši delovni načrti za počitnice in za dijaški verski tisk postajajo vedno večji in jih bomo mogli le s pomočjo javnosti izvesti.

Sheriffovo igro: Konec poti, ki je bila na programu za 8. dec. 1931, bodo uprizorili akademiki 17. jan. 1932 na od u Rokodelskega doma v Ljubljani.

H. NIČMAN

LJUBLJANA

Kopitarjeva ul. 2



Trgovina devocijonalij in nabožnih knjig nudi p. n. inteligenci krasne govore dr. Opeke, ki so izšli v 21 tih knjigah. V zalogi vedno velika izbira vseh pisarniških in šolskih potrebščin.

NOVA ZALOŽBA V LJUBLJANI, Kongresni trg

Knjigarna — Pisarniške potrebščine

se priporoča pri nakupu knjig, vseh vrst šolskih in pisarniških potrebščin. Ima v zalogi primerna darila za vsako priliko



Založba Cankarjevih in Finžgarjevih zbranih spisov in prvovrstnih drugih izvirnih slovenskih knjig in prevodov iz svetovne književnosti

ŠOLSKE KNJIGE iz bogate lastne in iz tujih založb. **ZBIRKA ŽEPNIH SLOVARJEV IN UČBENIKOV** za angleščino, češčino, francoščino, italijanščino, nemščino, ruščino in srbohrvaščino. **POMOŽNE KNJIGE, SLIKE IN KARTE ZA ŠOLSKI POUK, UČILA.** Veliki Zoološki atlant, zemljevidi itd.



JUGOSLOVANSKA KNJIGARNA v LJUBLJANI

Bogata zaloga vsakovrstnih knjig v tujih jezikih, zlasti nemških, francoskih in srbohrvaških.



KNJIŽNE ZBIRKE JUGOSLOVANSKE KNJIGARNE (na mesečno plačevanje. Naročniki uživajo 25% popusta na vse druge knjige iz založbe Jugoslovanske knjigarne.)

LEPOSLOVNA KNJIŽNICA, platno Din 15.— mes. — LJUDSKA KNJIŽNICA, platno Din 12.— mes. — ZBIRKA DOMAČIH PISATELJEV, platno Din 10.— mes. — ZBIRKA MLADINSKIH SPISOV, platno Din 8.— mes. — KOSMOS, zbirka poljudno znanstvenih in gospodarskih spisov, spominov, potopisov itd., platno Din 15.— mes.

Zahtevajte cenik knjig, podrobne prospekte o knjižnih zbirkah in „Vestnik“